

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-3 У 7827/20
Дана: 06.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Стојановић, председника већа, Мире Василијевић и Драгане Максимовић, чланова већа, са судским саветником Маријом Ристић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ..., кога заступа пуномоћник Боривоје Марковић, адвокат из Београда, Париске комуне 23, са адресом за пријем поште: Крунска 52/37, против туженог Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности Републике Србије, ради поништаја решења број 071-01-3425/2018-03 од 22.04.2020. године, у предмету заштите података о личности, у нејавној седници већа одржаној дана 06.11.2020.године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности Републике Србије, број 071-01-3425/2018-03 од 22.04.2020. године и предмет ВРАЋА надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени Повереник за информације од јавног значаја и заштиту података о личности Републике Србије, да тужиоцу А.А. из ..., накнади трошкове управног спора у износу од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијени су, као неосновани, захтеви за приступ информацијама од јавног значаја, које је поднео А.А. из ..., преко пуномоћника Боривоја Марковића, адвоката из Београда, Паринске комуне 23, Вишем суду у Београду дана 08.06. и 18.07.2018.године.

У тужби, поднетој преко пуномоћника овом суду дана 19.05.2020. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због повреде правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и са разлога што решење није донето у складу са циљем у којем је овлашћење дато. Истиче да је Вишем суду у Београду поднео три захтева за слободан приступ информацијама од јавног значаја, којима је тражио да му се достави информација да ли

је Виши суд у Београду издао отправак одлуке или другу врсту информације у вези са предметом СПК-По бр. 47/15 и коме, а са разлога што је садржај из диспозитива одлуке у том предмету изашао у дневним емисијама и локалним новинама у Параћину, што је тужиоцу нанело велику штету. Даље наводи да је Виши суд у Београду одговорио само на један захтев, и то непрецизно и нејасно, док на преостала два захтева није одговорио. Напомиње да је у тренутку када је информација доспела у јавност и медије, већ био законски рехабилитован, те да није било правног основа да се трећим лицима дају било какве информације од стране Вишег суда, а посебно не судска пресуда. С тим у вези, сматра да је разумљива његова жеља да сазна ко је и у ком тренутку затражио информацију од Вишег суда у вези са наведеним предметом, с обзиром да је давање информације од стране суда, а након истека рока који је потребан за рехабилитацију, незаконито. Сматра да би време које би Виши суд у Београду издвојио у циљу проналаска датих података, представљало мању штету од оне која је тужиоцу нанета услед давања истих, а да се повреда приватности може односити само на тужиоца. Предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење. Тражио је трошкове спора на име састава тужбе у износу од 36.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана доношења пресуде, па до исплате, као и трошкове на име судске таксе по одмерању суда.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка ове управне ствари, решавајући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Србије“, број 111/09), испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је нашао да је тужба нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужилац дана 08.06.2018. године, поднео органу власти - Посебном одељењу Вишег суда у Београду, захтев којим је тражио информацију о томе да ли је, коме и када суд издао отправак или другу врсту информације о предмету СПК-По бр. 47/15, а са разлога што је садржај из диспозитива одлуке СПК-По бр. 47/15 изашао у дневним информативним емисијама и локалним новина у Параћину. Из списка даље произлази да је поступајући по захтеву орган власти дописом од 15.06.2018. године, обавестио тужиоца да води електронску евиденцију према имену и презимену подносиоца захтева, а не према садржини захтева, те да због тога није у могућности да достави тражене информације, јер би то подразумевало да ручно изврши увид у сваки захтев за приступ информацијама од јавног значаја, којих у текућој години у суду има више од две стотине. Незадовољан достављеним обавештењем тужилац је дана 18.07.2018. године, органу власти поновио захтев за доставу тражене информације, а након тога поднео жалбу Поверенику 02.10.2018. године, којом је тражио да Повереник наложи Вишем суду у Београду да поступи по његовим захтевима од 08.06.2018. године и 18.07.2018. године, наводећи да му је орган власти неосновано ускратио право на тражене информације. Поступајући по жалби тужиоца, тужени је увидом у списе

утврдио да је орган власти поступио по захтеву тужиоца од 08.06.2018. године, тако што је обавестио тужиоца да није у могућности да му достави тражене информације, јер води електронску евиденцију према имену и презимену подносиоца захтева, а не према садржини захтева, па би то подразумевало да се ручно врши увид у сваки захтев за приступ информацијама од јавног значаја. Имајући у виду да је тужилац захтевима тражио информације о томе да ли је неко треће лице, а не сам жалилац, до дана подношења захтева, подносило Суду захтев за добијање отправка, копије пресуде, споразума и других исправа или информација у вези са предметом СПК-По 1бр. 47/15, тужени је нашао да се у конкретном случају, ради о информацијама које су таквог карактера (подаци о личности у смислу члана 4. тачка 1. Закона о заштити података о личности) које се не могу учинити доступним јавности као информације од јавног значаја, са разлога што “оправдан интерес јавности да зна” као битан елемент појма информације од јавног значаја из члана 2. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, подразумева обавезу органа власти да исту учини доступну и сваком другом потенцијалном тражиоцу информације, медијима односно јавности генерално. Стога је оценио, да доступност информације о томе да ли је неко лице и које, поднело захтев за приступ информацијама од јавног значаја одређене садржине, не може бити општег карактера јер би њихова доступност у својству информације од јавног значаја, на основу Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, могла угрозити право на приватност и заштиту личних података лица на које се односе, при чему у списима не постоје докази о томе да су у овом случају испуњени услови за примену изузетака прописаних чланом 14. закона. Како је орган власти пропустио да донесе решење и одбије поднети захтев, тужени орган је на основу члана 23. и 24. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја и члана 173. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС” број 18/16), одлучио о захтевима тужиоца, тако што је исте одбио.

Одредбом члана 16. став 10. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја (“Сл. гласник РС”, бр. 120/2004...36/2010) прописано је, ако орган власти одбије да у целини или делимично обавести тражиоца о поседовању информације, да му стави на увид документ који садржи тражену информацију, да му изда, односно упути копију тог документа, дужан је да без одлагања, а најкасније у року од 15 дана од пријема захтева, донесе решење о одбијању захтева и да то решење писмено образложи, као и да у решењу упути тражиоца на правна средства која може изјавити против таквог решења.

Одредбом члана 23. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, прописано је, на поступак пред Повереником примењују се одредбе закона којим се уређује општи управни поступак, а које се односе на решавање другостепеног органа по жалби, осим ако је овим законом другачије одређено, а чланом 24. истог закона, прописано је, Повереник доноси решење без одлагања, а најдоцније у року од 30 дана од дана предаје жалбе, пошто омогући органу власти да се писмено изјасни, а по потреби и тражиоцу.

Чланом 173. ставом 1. Закона о општем управном поступку (“Сл. гласник РС”, бр. 18/16) прописано је, кад првостепени орган није издао решење у законом одређеном року, другостепени орган захтева да му првостепени орган саопшти зашто

благовремено није издао решење. Ако другостепени орган нађе да првостепени орган није издао решење у законом одређеном року из оправданог разлога, продужава рок за издавање решења за онолико колико је трајао оправдани разлог, а најдуже за 30 дана. Ставом 2. истог члана закона прописано је, ако другостепени орган нађе да не постоји оправдани разлог због кога решење није издато у законом одређеном року, он сам одлучује о управној ствари или налаже првостепеном органу да изда решење у року не дужем од 15 дана, а ставом 3., да ако првостепени орган поново не изда решење у року који је одредио другостепени орган, он сам одлучује о управној ствари.

По налажењу Управног суда, основано се тужбом указује на незаконитост решења туженог органа. Ово стога што из образложења оспореног решења и списка предмета произлази да је по захтеву тужиоца од 08.06.2018. године, орган власти доставио тужиоцу допис од 15.06.2018. године, којим је обавестио тужиоца да није у могућности да му достави тражене информације, па имајући у виду цитиране одредбе закона и разлоге дате у образложењу оспореног решења, не могу се прихватити као правилни разлози органа да је орган власти пропустио да донесе решење по захтеву тужиоца те да су у конкретном случају били испуњени услови да тужени орган сам одлучи о управној ствари тј. за одбије захтеве тужиоца.

Код наведеног, Управни суд је нашао да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, па је на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, а тужени орган је дужан да у поступку поновног одлучивања по жалби, отклони повреду правила поступка на које му је указано овом пресудом, при чему је везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка које су обавезујуће сагласно члану 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлуку о трошковима спора, суд је донео на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 150. и 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20), који се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, па је тужиоцу досудио трошкове спора, и то за састав тужбе износ од 16.500,00 динара по тарифном бр. 43. став 1. тачка 4. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник Републике Србије“, број 121/12) као и трошкове на име судских такси, и то, за судску таксу на тужбу износ од 390,00 динара и судску таксу на пресуду износ од 980,00 динара, у складу са Таксеном тарифом, и одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 06.11.2020. године, I-3 У 7827/20

Записничар
Марија Ристић,с.р.

Председник већа - судија
Снежана Алексић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АМ